

Република Србија
Привредни апелациони суд
5 Пвж 955/13
15.01.2014. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Драгољуба Јанковића, председника већа, судије Јасминке Обућине и судије Младена Николића, чланова већа, у правној ствари предлагача, из
кога заступа
адвокат и противника предлагача,
ради
признања стране арбитражне одлуке, одлучујући о жалби противника предлагача изјављеној на решење Привредног суда у Београду 4 Р 359/13 од 02.10.2013. године, на седници већа одржаној 15.01.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба противника предлагача као неоснована и ПОТВРЂУЈЕ решење Привредног суда у Београду 4 Р 359/13 од 02.10.2013. године.

Образложење

Решењем Привредног суда у Београду 4 Р 359/13 од 02.10.2013. године призната је страна арбитражна одлука – правноснажна арбитражна одлука Међународног комерцијалног арбитражног суда при трговинско – индустријској комори Руске федерације бр. године, исправљена решењем Међународног комерцијалног арбитражног суда при трговинско – индустријској комори Руске федерације бр. године.

Благовременом и дозвољеном жалбом противник предлагача побија наведено решење, због битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 98. ст. 3. и чл. 101. ст. 5. Закона о парничном поступку, са предлогом да Привредни апелациони суд усвоји жалбу, те оспорено решење преиначи, на тај начин што ће одбацити предлог предлагача за признање стране арбитражне одлуке као неуредан. У жалби износи да је предлагач у овој правној ствари уз предлог за признање стране арбитражне одлуке од 09.07.2013. године приложио потврду о правноснажности одлуке Међународног комерцијалног арбитражног суда при трговинско – индустријској комори Руске федерације бр. 137/2012 од 17.05.2013. године, исправљене решењем истог суда бр. 137/2012 од 24.06.2013. године, уз свој поднесак од 15.07.2013. године под називом „допуна доказа“, која потврда је издата дана 10.07.2013. године од стране арбитражног суда, дакле након покретања предметног поступка. Сматра како је уз предметни предлог који је у име странке поднео пуномоћник, који је адвокат, без битног доказа да је страна одлука чије се признање тражи правноснажна, већ је тај доказ поднео касније, а сама изјава од стране суда о правноснажности датира након покретања овог

поступка, то је првостепени суд предметни предлог, на основу чл. 101. ст. 5., чл. 98. ст. 3. и 4. Закона о парничном поступку, као и на основу чл. 65. ст. 1. и 2. Закона о арбитражи, требало да одбаци.

Испитујући правилност и законитост ожалбеног решења, у смислу чл. 386., у вези са одредбом чл. 402. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба противника предлагача није основана.

Према стању у списима предмета, првостепени суд је констатовао да је предлагач доставио суду страну арбитражну одлуку – оригинал правноснажне арбитражне одлуке Међународног комерцијалног арбитражног суда при трговинско – индустријској комори Руске федерације бр. 137/2012 од 17.05.2013. године, затим оригинал решења о исправци од 24.06.2013. године, оригинал уговора (о купопродаји сачмене муниције) бр. 001-2011 дана 10.02.2011. године, закљученог између предлагача и противника предлагача, као и оверене преводе наведених аката на српском језику. Из списка предмета даље произилази да је противник предлагача уз поднесак који је доставио суду 15.07.2013. године доставио и оверени превод потврде Међународног трговинског арбитражног суда при трговинско – индустријској комори Руске федерације од 10.07.2013. године, којом се потврђује да је решење Међународног трговинског арбитражног суда при трговинско – индустријској комори Руске федерације бр. 137/2012 од 17.05.2013. године коначно и извршно, датумом његовог доношења, тј. дана 17.05.2013. године.

Првостепени суд даље налази да су испуњени услови из чл. 65. Закона о арбитражи, за признање стране арбитражне одлуке, а да противник предлагача није доставио доказе који указују на разлоге за одбијање признања стране арбитражне одлуке који су предвиђени чл. 66. Закона о арбитражи.

Овакав став првостепеног суда и разлоге за признање стране арбитражне одлуке у целости прихвата и овај суд.

Према одредби чл. 65. ст. 4. Закона о арбитражи, поступак признања и извршења стране арбитражне одлуке покреће се пред судом захтевом уз који странка прилаже: изворну арбитражну одлуку и њен оверен препис, споразум о арбитражи или документ о њеном прихватању у изворнику или овереном препису и оверен превод стране арбитражне одлуке и споразума о арбитражи на језик који је у службеној употреби пред надлежним судом. Према одредби чл. 66. Закона о арбитражи, признање и извршење стране арбитражне одлуке може се одбити, на захтев странке против које се оно тражи, само ако та странка поднесе доказ да: споразум о арбитражи није пуноважан по праву које су странке споразумом одредиле или по праву државе у којој је донета одлука; странка против које је арбитражна одлука донета није била уредно обавештена о именовању арбитра или о арбитражном поступку или из другог разлога није могла да изнесе своја средства; одлука се односи на спор који није био обухваћен споразумом о арбитражи или су одлуком прекорачене границе тог споразума; ако се утврди да се део одлуке којим су прекорачене границе споразума о арбитражи може одвојити од осталог дела одлуке, могуће је делимично одбијање признања и извршења те одлуке; затим арбитражни суд или арбитражни поступак нису били у складу са споразумом о арбитражи или ако таквог споразума нема, у складу са правом државе у којој је место арбитраже; одлука још није постала обавезујућа за странке или је ту одлуку поништио или обуставио од извршења суд државе у којој или на основу чијег права је одлука донета. Истом одредбом је прописано да ће

надлежни суд одбити признање и извршење арбитражне одлуке, ако утврди да по праву републике предмет спора није подобан за арбитражу или су дејства арбитражне одлуке у супротности са јавним поретком републике. Такав захтев противник предлагача није поднео до доношења првостепене одлуке.

Правилно је првостепени суд нашао да не постоје ни разлози које прописује чл. 66. ст. 2. Закона о арбитражи, да се арбитражна одлука не призна, јер је предмет спора подобан за арбитражу, обзиром да је у питању имовински спор о правима којима странке могу слободно располагати, као и да дејство арбитражне одлуке није у супротности са јавним поретком наше земље, обзиром да наше право познаје уговор о продаји.

Из горе изложеног произилази да Закон о арбитражи познаје две категорије разлога из којих се може одбити признање стране арбитражне одлуке: разлози који се могу узети у обзир само ако их странка (која се противи признању) истакне и докаже и разлози на које суд пази по службеној дужности.

Разлози за одбијање признања стране арбитражне одлуке која је предмет овог поступка, а на коју суд пази по службеној дужности, не стоје, што је првостепени суд правилно нашао, а износићи разлоге које у целости прихвата и овај суд.

Противник предлагача у својој жалби на првостепену одлуку износи да је предлагач доказ о правноснажности и извршности предметне одлуке доставио накнадно, након подношења предлога за признање стране арбитражне одлуке, што је разлог за одбацивање предлога. Овакви наводи подносиоца жалбе су неосновани, а из следећих разлога:

Наиме, чл. 66. ст. 1. Закона о арбитражи, предвиђени су разлози из којих се може одбити признање стране арбитражне одлуке, а који се узимају у обзир само ако их странка која се противи признању истакне и докаже. Чланом 66. ст. 1. тач. 5. Закона о арбитражи, један од разлога за одбијање признања стране арбитражне одлуке јесте да одлука још није постала обавезујућа за странке или је ту одлуку поништио или обуставио од извршења суд државе у којој или на основу чијег права је одлука донета. Из цитиране одредбе произилази да страна арбитражна одлука у моменту подношења предлога за признање исте мора бити правноснажна, односно да није поништена или обустављена од извршења од стране суда државе у којој или на основу чијег права је одлука донета. То значи да у моменту подношења предлога за признање стране арбитражне одлуке иста мора бити коначна, односно правноснажна. Из списка предмета произилази да је одлука Међународног комерцијалног арбитражног суда при трговинско – индустријској комори Руске федерације бр. 137/2012 од 17.05.2013. године, постала правноснажна и извршна даном доношења, односно 17.05.2013. године, а што је констатовано потврдом наведене арбитраже од 10.07.2013. године. Како је предлог за признање предметне одлуке поднет суду 09.07.2013. године, то значи да је у моменту подношења предлога за признање стране арбитражне одлуке, предметна одлука била правноснажна, тако да потврда о правноснажности која је издата 10.07.2013. године, има деклараторан карактер, без обзира што је достављена 15.07.2013. године. У моменту доношења ожалбене одлуке 02.10.2013. године, страна арбитражна одлука чије се признање тражи била је већ правноснажна, о чему је постојао и доказ у списима. Стога, истицање противника предлагача у жалби да је доказ о правноснажности предметне арбитражне одлуке достављен тек уз поднесак 15.07.2013. године, у ситуацији када је одлука о чијем

се признању одлучивало постала правноснажна пре подношења предлога, а код чињенице да је о признању одлучено 02.10.2013. године, не утиче на правилност и законитост првостепеног решења.

С обзиром на горе изнето, имајући у виду да жалбени разлози противника предлагача не стоје, а из разлога који су горе изнети, као и при оцени да је приликом доношења ожалбене одлуке примењено правилно материјално право, при чему је првостепена одлука донета без битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, о којима овај суд као другостепени пази по службеној дужности, то је на основу чл. 401. тач. 2. Закона о парничном поступку, одлучено као у изреци овог решења.

ЈО/ЈВ

Председник већа – судија
Драгољуб Јанковић, с. р.

